

lobisema, aga tõisse ja tasase meelega ütles Daniel: „Oh tütarlaps! mötle seltsinatsel ajal, mis su rahuks tarvis on. Seesama pääw on pühä minule ja sinule; aga ära seda unustata, ja täna ja palu Jumalat, et ta kaa sünd armuga hoiaks! Vanad kutsad voorimehed on kül hingel väenlase meeles pärast, — nii kui mina seda tunda fain, — aga veel enam armastab ta noori ja ilusa näuga tütarlapsi; neid ta ei aja kül piitsaga pörgu, aga tömbab neid laivala meeslitamise, juuanndmiste ja üleüldse lihahimuude läbi oma wörkude sisse!“ Üüdruk lõi punaseks, ei rääkinud enam sõna, pööras ümber ja läks fööki. Daniel läks linna kiriku, tulisti louna ajal tagasi, pani hoostele riistad peale, pistis veel natuke leiba neunde heaks kotti, hüüdis neid nii löbusa ja meeslitava häältega, kui aga wana poolesaa aastane voorimees wölb, viis neid siis ilusast ja suure hoolega wangkre juure, föik viisakal kombel, magu oleksid naad inimesed olnud. Hobused, keda ta eil sel öhtul veel vääga eli väewanud, panid seda õiete imeks ja ei mõistnud, mis see föik pidi tähhendama. Sina — armas lugija — mõistad seda kül: Danielsi föwa süda oli vähmeksi saanud.

„Nju, nju! aidagu nüüd Jumal sandi tee peal edasi!“ ütles Daniel, kui ta walmis oli; aga

ta ütles seda nii väikseste, et hobused, kes enne ika wandumist ja karjumiist olid kiulnud, seda hüüdmist ei mõistnud tähele panna. Tallipoiss pidi aitama ja saatiks hobused minema, aga mite pekdmisega, waid kaa tasasel ja laitmata kombel, nönda et Mari, kes ukje juurest peale waatas, juba pidi naerma, aga emmeti kartis, kui ta selle peale mõtles, mis Daniel hingel väenlastest, meelitamiestest ja juuanndmisteist enne ütles.

Daniel sõitis ära ja viis viina aamid nende fäte, kelle jägu naad olid. Ta on praequ veel voorimees ja mu süda rõmustab ika, kui teda näen; ja tänu Jumalat, kes temale meelesparandamist annud. Ta on sagedadte sedasama teed läinud, nagu sel kallil öhtul, aga pärast seda ei ole temale jal enam midagi kurja sündinud; ta ei ole nüüd enam hebuse tapja, armastab hebused, kannab heolt naese ja laste eest; tema föige ülem mure on see oma hingel pärast Jumala karatuses ja armastuses, ta peab pühaks mis pühä en. Ta walvab ja palub kiussaja vastu paunes; ja inimesed armastavad ja auustavad teda pääw pääwalt ika enam; kellel wedamist on, see teeb hea meelega Danielsiga kaupa; töö pudujut ei ole temal jal, ja siiski on tema hebused nüüd paksud ja tugewad, fest ta ei raiška oma raha endisel kombel. Viina